

Utrikesdepartementet

Kommunikationsenheten, Presstjänsten

UD-podden säsong 8, avsnitt 39: Diplomatin roll och internationella förhandlingar

Jingel.

Programledare **Kristoffer Triumf** (i fortsättningen benämnd KT): Det här är UD-podden och vi tar ju upp det mesta i diplomatins värld, men det kanske kan vara skönt att backa bandet lite och titta på frågan ”vad är diplomati då?” Jag heter Kristoffer Triumf och mittemot mig här i studion sitter Niklas Kebbon, chef för enheten för folkrätt, mänskliga rättigheter och traktaträtt. Välkommen!

Niklas Kebbon (i fortsättningen benämnd NK): Tack så mycket.

KT: Det var otroligt att jag fick ordning på din titel där och jag undrar ju såklart hur blir man chef för enheten för folkrätt, mänskliga rättigheter och traktaträtt?

NK: Jag har ju gått en vanlig bana på UD som karriärdiplomat och varit stationerade både utomlands och hemma. Och när jag kom tillbaka från Rabat i Marocko senast för 2,5 år sedan så blev jag chef för den här avdelningen.

KT: Har du kul på jobbet?

NK: Ja, för det mesta. Det här är frågor som jag tycker är jättespännande. Jag började faktiskt min karriär på UD här, just på den här rättsavdelningen och jobbade med mänskliga rättighetsfrågor och folkrättsfrågor. Så det är jätteroligt att komma tillbaka till och jobba med de frågorna.

KT: Jag tror att det ordet i titel som de flesta kanske studsar är det här med traktaträtt. Vad är det för något?

NK: Ja, det är en liten svans på titeln på vår avdelning, men det handlar om att vår enhet har också ansvar för alla de överenskommelser, internationella överenskommelser, som Sverige ingår med andra länder. Vi har ett arkiv där alla originalen till de här överenskommelserna sparas. Och vi ger råd till andra departement och andra myndigheter hur man går tillvägs när man ska ingå internationella avtal med andra länder.

KT: Jaha så det är liksom formalia kring vilka man faktiskt slutar avtal med?

NK: Ja precis.

KT: Det är ett traktat i min värld. Det är inga konstigheter. Jag sade inledningsvis att vi ska titta på vad diplomati är. Vad menas egentligen med det ordet?

NK: Det kan ju betyda många saker. För mig så är diplomati att förmedla budskap egentligen. Jag brukar ofta säga när jag sitter på stationeringar utomlands, som senast i Marocko, att kärnan i diplomatin är att förklara omvärlden för Stockholm och för regeringen hemma och förklara Sverige för det land man är i. Framför allt för att vi ska kunna formulera en vettig och verklighetsbaserad utrikespolitik.

KT: Ja, svårare än så är det inte alltså. Vad gör en diplomat då? Alltså är det stor skillnad på att jobba hemma på UD och som utsänd?

NK: Ja... Ja och nej. I grunden så är det väl samma sak man håller på med, men det är ganska stor skillnad. Alltså hemma så sitter man ju i ett stort system, i en stor maskin. Man har kontakt med omvärlden genom utlandsmyndigheterna. Man ger instruktioner eller har en dialog med våra ambassader runt om i världen eller våra delegationer, representationer till FN och andra organ runt omkring.

Men när man sitter ute, framför allt på en bilateral post, alltså på en ambassad i ett land, så är man mycket närmare marken och verkligheten på något sätt. Du har mycket mer kontakter med människor, organisationer och regeringen i landet där du är förstås. Verksamheten är betydligt bredare. Du representerar ju liksom hela spektrumet av Sveriges relationer med ett land. Både med regeringen, och med civilsamhället och människor i allmänhet. Och ditt jobb är ju att lära dig och förstå det landet och förklara hemåt vad

det här landet där du är, är för någonting och hur det fungerar. Så det är ganska stor skillnad.

KT: Det låter lite grann som att du saknar och sitta på ambassad?

NK: Ja, man saknar ofta det. Samtidigt blir det både roligt och viktigt att vara hemma emellanåt så att man inte glömmer bort vad det är för land och regering man representerar när man är ute. Men det är hemskt roligt att vara ute! Du får se så många delar av världen. Så många olika kulturer att träffa så många olika människor och verksamheter. Det är enormt stimulerande.

KT: Före Rabat, vilka platser har du verkat på i karriären?

NK: Jag har varit ganska länge i Mellanöstern, i Levanten. Jag har varit två gånger i Syrien och Libanon där vi ju har en ambassad. Tidigare en ambassad som var i Damaskus som täckte även Libanon därifrån. Där har jag varit tre gånger sedan min första stationering på nittioalet, men sen har jag varit 6 år före och under kriget i Syrien. Nu är vår ambassad i Beirut och täcker Syrien därifrån igen, men där har jag sammanlagt varit 6,7,8 9, 10 år, faktiskt - en stor del av min tid.

Sen har jag varit Genève vid vår representation till FN-organisationerna där och har varit i Bryssel med EU-representationen också.

KT: Är du på väg ut igen, eller?

NK: Inte för tillfället, nej. Jag har varit hemma i 2,5 snart 3 år och jag trivs väldigt bra med det. Men jag kommer säkert att få lust att åka ut igen så småningom.

KT: Får du bestämma det själv?

NK: Alltså, man söker ju tjänster utomlands. Och det finns en princip om att man typiskt sett sitter 3 år på en post innan man söker sig ut igen. Men det kan variera, det beror ju på vad det finns för behov. Men som regel så söker man tjänst utomlands.

KT: Så det låter ju lite mellan raderna som att om du kommer hit om ett år igen då är du på en annan plats?

NK: Inte om ett år tror jag för jag tror jag just har sagt att jag är beredd att stanna ytterligare ett år till. Så det skulle väl vara möjligen till nästa sommar eller efter sommaren som det kunde vara aktuellt igen. Jag förstår om inget oväntat händer, det vet man ju aldrig.

KT: Du, för en vanlig svensk person, hur påverkas man av det jobb som UD:s diplomater gör?

NK: Ja, det finns ju vissa verksamhetsgrenar där människor märker direkt eller kan ha nytta av vårt arbete. Där jag sitter nu och jobbar med folkrätt och mänskliga rättigheter så märker väl folk inte av annat än på lång sikt kanske. Det vi gör, alltså att jobba för en regelbaserad världsordning och för att mänskliga rättigheter respekteras runt om i världen, det hoppas ju vi bidrar till en stabilare och tryggare omvärld för Sverige, men det är ju långsiktigt och på en högre nivå.

Det som däremot människor märker är ju när vi, framför allt på utlandsmyndigheter och ambassader, hjälper folk med pass, uppehållstillstånd och viseringar. Till exempel när vi hjälper till i katastrofer när folk har råkat illa ut, när vi evakuerar människor som till exempel i Beirut 2006 när kriget slog till. Eller under coronakrisen där vi evakuerade folk lite överallt ifrån, men också i Marocko gjorde vi det 2020. Så det är sådana saker som är mer handfasta och konkreta, men det är mycket annat vi gör som har en mer långsiktig effekt.

KT: Klassisk grej ifall man vill träffa en diplomat är väl också att åka i finkan i ett annat land?

NK: Då kan man få träffa diplomat då och då om man har tur.

KT: Det kan man lyssna på för övrigt. I ett avsnitt av UD-podden som handlar om Thailand på något sätt. Jag minns inte riktigt ni får googla ifall ni blir nyfikna.

Du, att bli uppkallad till UD som ambassadör. Vad betyder det?

NK: Ja, det är ju handlar ju om att man blir ombedd att ta emot ett budskap från värdlandets regering, alltså det land där du sitter där din ambassad är vill göra en markering och sända ett budskap till Sveriges regering, då är det du som är brevlåda så att säga, sändebud, så du blir uppkallad. Då får du ta emot det budskapet och förmedla det hemåt.

KT: Är det är det alltid ambassadören som gör det?

NK: Det kan variera lite, men vill man göra en tydlig markering så kallar man upp ambassadören. Det är väl det typiska.

KT: Okej. Alltså från UD:s håll då, kallar vi också upp utländska diplomater?

NK: Det händer. Av samma skäl. När vi vill markera någonting gör att sända ett tydligt budskap till ett annat lands regering.

KT: Är det liksom stora grejer typ så här ”men nu måste ni sluta kriga” eller är det typ men nu har ni en diplomat som åkt dit för rattfylla igen?

NK: Det kan röra både det ena och den andra typen av ärenden.

KT: Okej. Lite luddigt ändå eller?

NK: Nej, men alltså du pekade på det senaste exemplet. Sådana här frågor om hur ett annat lands diplomater beter sig. Jag tror att man kan ta upp många sådana trafikböter och fyllerikörningar på ett annat sätt, men blir det ett större problem, händer det ofta eller blir det stora problem av det så kan man använda uppkallandet också för sådana saker. Men ofta rör det kanske mer politiska saker. Länder där vi har starka åsiktsskillnader eller där vi anser att länder beter sig och bryter mot internationella regler som vi tycker att vi har skäl att markera att de måste upprätthållas.

KT: Så ifall det om ni ser härifrån UD ett land där regimen så att säga ett ständigt bryter mot mänskliga rättigheter - då tar du dem i örat, deras diplomater?

NK: Det kan variera, det kan vara jag ibland och det kan hända på högre nivå också.

KT: Okej. Du, det här med diplomatisk immunitet. Vad innebär det i praktiken?

NK: Ja, det är ju egentligen för att skydda den där funktionen, att vi ska vara budbärare som kan användas vad som än händer. Även när läget är spänt mellan två länder så ska diplomaten och diplomatinnen vara en fungerande kanal där man kan skicka budskap. Immuniteten handlar ju bland annat om att vi ska vara budbärare, vi ska inte vara slagpåsar. Vi ska inte kunna råka ut för någonting. Polisen ska inte kunna sätta in oss i finkan till exempel för då kan man ju inte fungera som budbärare längre. *Don't shoot the pianist* liksom. Vi ska fungera i alla lägen och ska inte riskera att bli utsatta för till exempel övergrepp i ett land där rättsstaten inte funkar så bra. Det ska vara ett skydd för diplomater och det funkar ju reciprokt som vi säger.

KT: Det var ett svårt ord.

NK: Ja. På samma sätt på båda sidor, så att säga. Om ett land trilskas med en av våra diplomater. Då kan vi trilskas med deras land också. Båda sidor har ett intresse av att de här reglerna följs.

KT: Men har du någon gång använt din diplomatiska immunitet?

NK: Nej inte på något aktivt sätt, alltså. Jag försöker följa parkeringsreglerna där jag är och jag tror att jag inte har haft något skäl egentligen. Eller ja, det kan väl hända att jag vid någon vägspärr i Libanon eller Syrien ibland när de har ställt för mycket frågor att jag har sagt att jag är diplomat och ni ska inte behöva fråga mig de här frågorna, ni ska låta mig åka.

KT: ”Titta på mina blå skyltar!”

NK: Ungefär så.

KT: Är det blå skyltar?

NK: Nej. Det är blått i Stockholm, men jag har aldrig sett blåa skyltar någon annanstans.

KT: Nej, jag förstår. Låt oss säga att du är stationerad någonstans - kan någon upphäva din immunitet?

NK: Det kan bara Stockholm göra. Det är bara rättschefen på UD som kan som kan göra det.

KT: Men rent hypotetiskt då ifall, nu vet jag inte jag orkar inte ens hitta på ett exempel, men om en diplomat här i Stockholm missköter sig så grovt. Kan vår utrikesminister höra av sig till den ambassaden och säga ”Ni måste häva den här immuniteten för hen är full hela tiden på stan.”

NK: Det skulle vi kunna göra, men jag tror att innan det händer så tror jag att den diplomaten plockas hem.

KT: Okej, jag förstår. Du, det här med att arbeta i konflikttrabbade områden hur pågår arbetet på en ambassad i ett land som befinner sig i ett krig?

NK: Ja, det påverkar ju verksamheten på flera olika plan. För det första så måste man ju se på den fysiska säkerhetssituationen beroende lite på hur nära kriget eller hotet kommer. Man måste ju ägna mer tid åt att tänka på vad som är farligt eller vad som kan vara ett hot och vad man kan göra och inte göra. Var kan man resa? Vart kan man inte resa? Hur kan man bete sig? Så ofta i krigs- och krissituationer så ökar man ju sin egen beredskap och man

kanske till och med får ytterligare personal, en säkerhetssamordnare eller så för att göra löpande bedömningar av säkerhetssituationen.

Och ytterst för att bedöma hur länge kan man vara kvar på plats och göra sitt jobb och när blir det för farligt? Det beror ju helt på vilka säkerhetsåtgärder man har kunnat vidta. Men sen inskränker det ju ofta också vad du kan göra. Jag menar jag satt ju till exempel i Syrien när oroligheterna och sen stridigheterna och kriget bröt ut där. Där hade vi ganska allvarliga meningsskiljaktigheter med regimen där. Då blir ju utrymmet att samtala och ha dialog med regeringen där ganska begränsad. Skälet att vi ändå sitter kvar är ju flera, men bland annat just för att upprätthålla någon form av kanal och kunna sända budskap och det blir mycket svårare för varje gång du träffar en företrädare för regeringen så behöver det ju som regel markera ett minimum, i alla fall av protest eller säga vad man tycker. Men att upprätthålla den balansen att fortfarande kunna prata utan att börja bråka på en gång är ganska svår.

KT: Men är det så att så länge Sverige har folk på en plats är du den sista som överger skeppet så att säga?

NK: Det finns väl ingen regel så, men det är klart om det finns många svenskar på en plats, så är ju det ett skäl att försöka ha kvar närvaro så länge som möjligt. Men ytterst är det säkerheten som sätter den absoluta gränsen. Du kan ju liksom inte vara kvar och riskera ditt liv, men du kan höja säkerhetsåtgärderna för att kunna vara kvar längre. Är det till exempel många svenskar i ett land så är det är viktigare att kunna vara kvar längre.

Din funktion kan ju vara att försöka vara en kanal för budskap, för diskussion och dialog, om inte få slut på kriget ändå påverka utvecklingen av oroligheter i kriget. Du kan ha en roll att försöka se till att humanitär hjälp kan komma in och ges fri lejd, så att säga. Det finns sådana saker som du kan göra om du har en kanal, en samtalskanal. Har du inte det ska du inte göra någonting då har du ingen handel på det alls.

KT: Men du, du var alltså i Damaskus när det bröt ut ett krig. Alltså du och din personal. Jag menar, era familjer, hur påverkas dom? För jag menar, det är väl superläskigt?

NK: Absolut, de flesta av oss hade inte familj, gör det lite lättare. Det blir mycket svårare när man har en familj som man är orolig för. Det påverkade förstås oss en hel del. Det var en gradvis utveckling. Först var det ju oroligheter, demonstrationer som sen möttes med våld, sen blev det mera

våld och så utbröt krig på olika delar i landet. Där vi var då i Damaskus och var det relativt lugnt, våldet var längre bort i landet, men det kommer ganska nära under en tid. Vi vidtog olika åtgärder för att höja vår säkerhet. Vi reducerade antalet, hur många vi var, på ambassaden. Vi började rotera in och ut mellan Damaskus och Beirut, så att hälften av personalen var i Beirut vid varje givet tillfälle. Så sådana åtgärder tills 2012, tror jag, på sommaren och flyttade sen ut ambassaden till Beirut intill och fortsatte verksamheten på inresebasis.

KT: Vilken typ av fara utsätts en diplomat för? Jag menar, för nu när vi började prata om det här kände jag om det då finns barn inblandade, kan det finnas en överhängande kidnappingsrisk och sådana där grejer?

NK: Sådant finns ju i teorin förstås och i varierande utsträckning i olika länder. Men det är ju sådant som man försöker vidta åtgärder för att för att skydda sig mot, förstås.

KT: Livvakter, så att säga?

NK: Livvakter och hur man rör sig. Men ofta när man är på ställen där de riskerna är så stora så har man inte familj med sig. Det finns ju många ställen idag som är *no family postings* så att säga, där man inte har familj med sig.

KT: Okej. Wow, det hade jag ingen aning om. Nu pratar vi lite om konflikt. Men kan diplomati hindra konflikter, händer det?

NK: Det gör det förstås. Det är svårt att hindra en konflikt som redan har brutit ut, det är lättare att förebygga den. Men när en konflikt väl här har brutit ut så försöker man framför allt på multilateral nivå stoppa konflikter. Och när du väl sitter i ett land på en ambassad så kanske dina möjligheter att påverka konflikten fortsatt är små. Men oftast så sker det ju på FN nivå, man tränar medlare, fredsbevarande insatser och liknande. Så det är ju oftast på en på en annan nivå. Det är klart att det är hemskt svårt, men man försöker ju alltid. Ytterst så är det ju FN:s säkerhetsråd som har ett ansvar för upprätthållande av fred och säkerhet och som försöker men vi lever idag i en värld där säkerhetsrådet är ganska splittrat så det är svårt i många delar av världen.

KT: Det här med medling? Hamnar ju ofta på ditt bord?

NK: Inte, inte direkt. Det ligger på andra enheter.

KT: Jag förstår. Men som jag förstod det här innan vi började, du har precis kommit från något slags förhandling som varade väldigt länge? Vad var det för något?

NK: Ja, ett roligt uppdrag. Det handlade om att förhandla en konvention för skydd av biologisk mångfald och miljön i världshavet. Alltså den stora delen av havet som inte är något lands eget territorium, alltså sjöterritorium. Utan världshavet, det fria havet. Det var en FN-förhandling som hade pågått i mer än 15 år och som till slut den här förhandlingsvändan lyckades nå i mål. Och där eftersom min enhet har ansvar för havsrätten och havsrättskonventionen som en del av folkrätten, så har vi ett övergripande ansvar för det här. Annars handlar ju substansen mycket om miljö och klimatfrågor så att det är klimat och näringsdepartementet som är med också på ett hörn och havs- och vattenmyndigheten, en stor delegation. Men eftersom vi är EU-ordförande nu så var vår främsta uppgift den här gången att samla och se till att EU hade en enig position. Vi förhandlar som EU i de här frågorna.

KT: Och vad var din roll?

NK: Min roll var att leda samordningen av EU-länderna. Precis som vi inför den här förhandlingen träffades en dag i månaden i en arbetsgrupp i Bryssel för att slå fast EU:s förhandlingspositioner under den här förhandlingen, så möttes vi under de här 2 veckorna som förhandlingarna pågick i New York varje morgon i två timmar för att på nytt slå fast EU:s positioner i förhållande till den här föränderliga förhandlingsmaterian. Förhandlingarna pågick under 2 veckor och ändrades så vi var tvungna att samordna oss hela tiden och det var min främsta uppgift.

KT: Och eftersom du sa att det var roligt, det måste ha gått bra?

NK: Det gick bra. Det var slitsamt, men det gick faktiskt bra. Vi förhandlade samma sak i augusti i fjol. I två veckor och då nådde vi nästan fram. Det var avsikten att man skulle avsluta då men det hanns inte riktigt med. Det var några frågor som var fortsatt utestående när tiden var slut i augusti. Så att det var egentligen tänkt att förhandlingarna skulle återupptas där de avslutades i augusti. Sen gick det sex månader mellan augusti och den här förhandlingsvändan så att det var många länder som kom med nya positioner och nya inställningar så att det blev som att man började på nytt. Men två veckors intensiva förhandlingar gjorde det ändå möjligt för oss att till slut att nå i hamn.

KT: Varav de sista i 40 timmar i sträck då?

NK: Så var det. Vi skulle ha slutat på fredagskvällen, men det drog över ett dygn så att vid 22–23 tror jag, på kvällen på lördagen, så blev vi färdiga.

KT: Hur mår du efter det där?

NK: Jag var rätt trött.

KT: Rimligaste svaret hittills.

NK: Trött och hungrig, ja.

KT: Ni är ungefär sextonhundra personer på UD, tror jag. Låt oss säga att ni är det bara för enkelhetens skull. Ni jobbar 40 timmar i veckan. Av alla de här timmarna som det då blir, hur stor del av det är förhandling?

NK: Åh, vilken svår fråga.

KT: Tack.

NK: Alltså förhandlingar, förhandlingar, alltså att man sitter med en motpart och försöker nå fram till någon sorts överenskommelse är väl inte den större delen av vår verksamhet. Mycket tid går ju åt till att försöka förstå verkligheten där ute och skriva rapporter, sammanfatta det när man sitter ute och träffa andra människor organisationer för att förstå dem och för att berätta om Sverige. Och likaså här hemma så handlar ju mycket om att ha en löpande dialog med våra utlandsmyndigheter. Jaa, mellan tummen och pekfingret

KT: Fem, tio procent?

NK: Ja någonting sådant där kanske.

KT: Nu då, som du gjorde att företräda Sverige i en internationell förhandling. Vad innebär det?

NK: Ja, här var ju framför allt vår uppgift att samordna EU, så att en stor del av tiden gick ju åt till att sitta i möte med de andra EU länderna och förbereda våra förhandlingspositioner. Sedan i en sådan här multilateral förhandling där EU är en part som agerar gentemot mot 170 andra länder så har vi ett ganska avancerat system, så vi har ett antal lag, ”teams”, på olika delar av den här kommissionsmaterien som är de som går ut sen och förhandlar med andra och sen återrapporterar till samordningsmöten. Så det är en ganska komplex struktur, men som sagt vår huvuduppgift var att samordna EU. Det är alltid risken i sådana här förhandlingar där ju EU är samordnade, som ju ofta är fallet, att man sitter för mycket och försöker och

för mycket tid går åt till att få ihop EU:s ståndpunkt. Så man hinner inte gå ut och prata med resten av länderna.

KT: Multilaterala förhandlingarna, många parter. Bilaterala förhandlingar, två parter. Vilket föredrar du?

NK: Alltså det bilaterala är ju lite mer hanterbart och man har lite mer kontroll. Det är ju bara två parter som ska komma överens, även om materien är komplex. Multilateralt är ju mycket mer komplext.

KT: Och därför mer spännande?

NK: På sätt och vis mer spännande och det kan ju det finns så många fler kombinationer. Om vi tar den här havskommissionen som ett exempel. Säg att den består av 80, 90 artiklar. Jättelångt dokument, mycket materia och massa olika kapitel så finns det ju så många olika positioner hos olika länder. Vissa länder grupper vill det ena och andra länder grupper vill det andra. Du kan ju spela med så många olika grupper av länder och kombinationer för att få igenom det du, vi, som EU är intresserade av. Ja, det gör det ju mer spännande, men också hemskt mycket mer komplext.

KT: Du, ni gick i mål med de här förhandlingarna. Vad fick ni för reaktioner?

NK: Ja, det var fantastiskt rörande. Det hade ju pågått hemskt länge. Många av dem som deltog i förhandlingarna, från olika länder och från civilsamhället, många organisationer följer de här förhandlingarna, framför allt miljöorganisationer, det gjorde att det var en enorm känsla när vi till slut gick över mållinjen. Spontana applåder bröt ut i förhandlingsrummet och folk jublade. Det var jätteroligt, en hemskt rolig känsla.

KT: Det är inte varje dag på jobbet.

NK: Det är verkligen inte varje dag på jobbet som det händer. Men det beror mycket på att det här avtalet betyder så pass mycket. Inte bara att man hade hållit på länge men att skydda världshavet är så betydelsefullt har man insett mer och mer. Det är inte bara en fråga om miljöskydd utan det handlar om havets roll för att motverka klimatförändringarna. Det har blivit mer och mer tydligt. I Montreal i december i fjol så beslutade man inom ramen för konventionen om biologisk mångfald att man skulle skydda 30 % av världens yta till 2030. *Thirty by thirty*. Och den målsättningen är ju inte möjlig om man inte har en konvention som det här som möjliggör upprättandet av

skyddade områden i världshavet som utgör ungefär hälften av jordens yta. Så att just för klimatfrågorna så var det här avtalet helt avgörande.

KT: När ni sitter i de här förhandlingarna, hur många är ni som faktiskt deltar?

NK: Först, så sitter vi med EU-gänget. Så 27, typ, gånger, några stycken. Varje land är några stycken, en stor sal på EU-kontoret på Manhattan. Sen går vi ner i förhandlingarna på FN och där sitter ju nästan alla världens länder. Inte alla men det är ju liksom över 180 länder som sitter med. Aktivt deltagande är lite färre men det är ju en jättestor sal med jättemånga länder.

KT: Häftigt.

NK: Ja, men det är det. Det är liksom hela världen som förhandlar.

KT: Hur firades det att ni kom i mål? Förutom de spontana applåderna.

NK: Vi hade förberett en fest, ett party, som ordförande för EU och EU:s förhandlare. Men eftersom vi höll på ett dygn över tiden så gick den festen i putten. Den stod och väntade på en lokal redan på fredagskvällen, men vi blev inte färdiga förrän lördag. Så att vi har inte riktigt firat än. Vi funderar på nästa gång vi träffar EU-kretsen i Bryssel att vi ska ha ett litet informellt firande.

KT: Vad betyder det här för världshaven rent konkret?

NK: Det här avtalet gör det möjligt att upprätta naturskyddsområden kan man säga. Skyddade områden i världshaven. Och det föreskriver att miljökonsekvensbedömningar ska göras av all verksamhet på haven. Sedan i ytterligare kapitel så föreskrivs att de utvecklade länderna ska dela med sig av kompetens och teknisk *know how* till mindre utvecklade länder så att de också på ett mer jämlikt sätt kan forska i världshaven och dra nytta av de genetiska resurser som finns i världshaven och den biologiska mångfalden. Så de delarna ungefär. Men för oss är det viktigaste just att kunna upprätta har naturskyddsområden i världshaven så att man kan börja skydda den stora del av jordens yta som utgörs av det fria havet.

KT: Vad, vad finns det för sanktioner man kan jobba med här?

NK: Det är en bra fråga. Det finns regler i det här avtalet också, de var delvis kontroversiella om obligatorisk tvistlösning. Så att om ett land inte följer reglerna så kan så kan de göra en anmälan av andra länder och så kan man ha olika former av skiljedom, ytterst kanske i en internationell domstol.

KT: Okej, jag förstår. Niklas Kebbon - tack för att du tittade förbi.

NK: Tack så hemskt mycket, det var jätteroligt att vara här.

KT: Jag som alltså heter Kristoffer Triumf säger tack till Göran Hedeman och Mats Källqvist i kontrollrummet. Även till Erica Tendal Kanold från UD och till dig som givit oss uppmärksamhet ända hit - på återhörande och tack för idag.